

Az alkotás öröme

A Kondor Béla Községi Ház Képzőművész körének kiadványa

A KEZDETEKTŐL NAPJAINKIG 1988-2003

Eszter lakomája

Lizák Pálma tűzzománca

Juhász Vali munkája

KÖSZÖNTŐ

Mindenkinek megadatott, hogy véleményt alkosson a világról. Ez a vélemény lényegét tekintve sokféleképpen történhet. A képzőművész kör olyan személyek közössége, akik az egyszerű kezdéstől a bonyolultabb megjelenítésig, kitartó szorgalmas tanulással mondanak véleményt, szénnel, ceruzával, pasztellel, vízfestékekkel, olajjal – szűkebb és távolabbi világunkról. –

Visszapillantva az eltelt időszakra, nem történt más, mint a fenti vélemények csiszolása, finomítása – majd kiállításokon keresztül a közönséghez való eljuttatása.

A 15 év tapasztalatainak összegezése után csak annyit kívánhatok minden képzőművészeti tagnak, hogy kísérje életüket az ALKOTÁS ÖRÖME.

Buna Konstantin

Telefon interjú Okányi Kiss Ferenc népművelővel, a Magyar Köztársaság Érdemkeresztje Arany fokozatának kitüntetettjével.

- Mi indította arra, hogy létrehozza az akkori Havanna Közösségi Házban a felnőtt rajz-, és festő képzőművész szakkört?-

A közösségi ház 1986-ban kezdte meg működését, én, mint igazgató-helyettes és művészeti vezető kaptam azt a feladatot, hogy a ház adottságait kihasználva segítsük fellendíteni a kerület művészeti életét. Tárjuk fel és gondozzuk a gyermek-, ifjú-, és felnőtt tehetségeket. Folyamatosan biztosítunk kulturális-művészeti programokat a kerületben élő hivatásos és amatőr alkotóknak, együtteseknek, és kapcsolódjunk be a főváros művészeti életébe.

Így indult be a gyermek-, és ifjúsági rajz szakkör, a főiskolai előkészítő szakkör, és a felnőtt rajz-, és festő szakkör 1986-ban. A felnőttek szakkörének vezetésére 1988-ban Buna Konstantin festőművészt kértem fel, aki igen sikeres kört vezetett már egészen fiatalon Csepelen is. Örülök, hogy mind a mai napig eredményesen végzi a tehetségek felkarolását, tanítását.

- Köszönjük az „első kapavágást” és a legjobb tanár, szakkör vezető kiválasztását.-
2003. július 31.

Lizák Pálma

Barátokra találtam

a Kondor Béla Közösségi Házban

1988 októberének közepén egyik napilap hirdetemény rovatában megjelent egy közlemény, miszerint a Havanna Közösségi Házban felnőtt rajz-festő szakkör indul. Bátorságot gyűjtöttem és a megadott időpontban megjelentem a HÁZ 104-es szobájában. Legalább kilencen álltak a rajzállványok előtt és barna csomagolópapírra egy csorba, fekete kancsót igyekeztek szénnel megrajzolni.

A kör vezetője, Buna Konstantin festőművész elé járultam és elrebegtem, hogy szeretnék beiratkozni. A tanár úr kicsit csodálkozva nézett rám, - talán, mert nem voltam már akkor sem túl fiatal – majd arcán halvány, elnéző mosoly jelent meg és azt mondta: - majd meglátjuk, mit tud, kezdje el. Fellélegeztem, és gyorsan elővettem a csomagolópapírom, szemem és boldogan nekiláttam a fekete kancsónak. A szén után pasztell, majd akvarell, utána az olaj technika következett és mi boldogan tanultunk, rajzoltunk, festettünk. Később megismerkedtünk a különböző festési stílusokkal, majd a montázs és legvégül a tűzzománc készítéssel. Csodálatos éveket töltöttünk együtt és lassan-lassan mindannyiunknak kialakult a saját kifejezési módja, kedvenc technikája és témavilága. Ma is örömmel várjuk a szakköri napot, hogy találkozassunk, együtt dolgozhassunk, gyönyörködjünk egy-egy szép alkotásban, tanúi lehessünk egymás örömeinek, sikerének. Nyitottak vagyunk és szeretettel vártuk és várjuk a rajzolni, festeni szerető társainkat. A HÁZ vezetősége lehetővé tette, hogy ott évente bemutassuk munkáinkat. Ha módja volt anyagilag is támogatta tevékenységünket. Többek között az erdélyi kirándulást és a tűzzománc technika

bevezetését köszönhetjük áldozatvállalásuknak, a szakkör folyamatos fenntartása mellett. Munkáink nem maradtak a HÁZ falai között. Az elmúlt évek alatt több mint negyven csoportos kiállításon vettünk részt és tizenkettőnknek volt egy vagy több egyéni kiállítása. Ha díjazással járó pályázaton vettünk részt, szinte minden alkalommal, elismeréssel tértünk haza. Alkotásainkat bemutathattuk az Országos Amatőr Kiállításon (Kongresszusi Központ), a Vasas amatőr Képzőművészek Országos Kiállításán, a SZKIOSZ pályázatain, a XVIII. Kerületi Önkormányzat aulájában, a XIII. ker. Újlipótvárosi és a VIII. ker. Vörösmarty Művelődési Házban, az ÁFEOSZ Országos kiállításain és egyéb jelentős alkalmakkor. Két ízben jótékonyssággal egybekötött kiállításon is részt vettünk.

Munkáink megtalálhatók több közintézményben és külföldön: Ausztriától Kanadáig, számos országban.

A nyári szünetek sem teltek haszontalanul. Ilyenkor alkotótáborokban képezzünk magunkat. Minden évben részt veszünk a Vasas Szakszervezet Képzőművészeti Táborában, a XVIII. ker. Művésztelepen, egy-egy tagtársunk tapasztalatszerzés céljából ellátogat más alkotóhelyekre is, pl. kecskeméti, vagy a salgótarjáni zománc-táborba, bogácsi táborba, stb. Jelenleg közel húszan vagyunk a szakkörben, akik közül Dankházi János, Hajdúné Cs. Sára és Rosta Erzsi már két hete tagok voltak és a rajzállvány mellett álltak, amikor legelőször betoppantam a 104-es szobába.

Mayer Irén, Csekő József, Fehér Györgyi, Pannai Margit, Galambos Zsófia, B. Kakas Gizella, Kovács Imre, Lantos István, Lehoczky Tiborné, Magyar Piroska, Nagy Zsolt, Nimsz Kati, Ramsay Gabi, Reé Ágota, Szabó Ibolya, Szöllősi Ildikó, Siklósi István, Tankóné Borsos Dóra és Táboriné Ugray Klára az elmúlt évek során csatlakoztak a csapathoz. Mindannyiunk nevében, köszönöm a Kondor Béla Közösségi Ház igazgatójának Kiss Mariannának a szép emlékü éveket, a gondoskodó figyelmet, és Buna Konstantin festőművész-tanárnak a tanítást, a biztatást, a türelmet, képességeink önzetlen ápolását, egy szebb világ felfedezésének örömét és emberi barátságát.

(megjelent a Városkép című újságban, 2001 szeptemberében)

Lizák Pálma

Tizenöt év múlt el...

Azt hiszem az elmúlt időszakról egy könyvet lehetne írni, cikkben, terjedelmi okok miatt csak érinteni lehet azokat az eseményeket, melyek életünk meghatározói lettek.

Felnőtt fejjel – talán egy régi dédelgetett álmot akartunk megvalósítani, talán egy hasznos időtöltést kerestünk magunknak, minden ember szabadidejében igyekszik valamiféle hobbijának élni. Ez a gondolat vezérelt minket ide a Havanna lakótelepre 1988-ban, hogy az előre nem látott gyötrődéseken keresztül, rajzoljunk, fessünk...

Ez az akarat ma már kiteljesedett, életünk megszépítőjévé vált, boldogságot adott az alkotás öröme. 15 évvel ezelőtt még nem is tudom, mire vállalkoztam. Ha láttam volna, akkor a mai eredményeket, az elkészült munkákat, talán soha nem jöttem volna ide, mert féltem volna a nehézségektől, megijedtem volna a feladatoktól.

Tizenöt évvel ezelőtt az első feladat egy fekete kancsó megrajzolása volt, s ez nem akart sikerülni, valahogyan nem fért rá sehogy sem a papírra. Küszködtem rettenetesen, hiszen mindig nagyon szerettem rajzolni, de nem ment... Buna Konstantin festőművész-tanár megértően vállamra tette a kezét, s most rettentően féltem, hogy azt fogja mondani, menjen szépen haza... - de nem ezt mondta, hanem: - vegyen elő a másik papírt... próbálja meg újra.

Ez a *próbálja meg újra!* – ez a biztatás vezérelt engem sok-sok éven keresztül. Már bátrabb lettem, az önbizalmam szinte a fellegekbe járt, akkor jött egy bíráló, szeretettel, megértéssel, segíteni akarással és újra a földön jártam, (mily kicsi is az ember!) tudtam, éreztem, hosszú ideig kell még tanulnom, küszködnöm, a tanító szavát figyelve, hogy egyre kevesebb hibát kövessek el.

Sok-sok hónapon keresztül gyakoroltuk a „kockológiát”, a térben való elhelyezést, a különböző technikák gyakorlását, a tárgyak leképezését. A legnagyobb nehézséget számomra a perspektivikus látásmód, a tárgyak gömbölyűsítése okozta, meg kellett tanulni *látni*, a tárgyakat (később házakat, épületeket, hegyeket, völgyeket) a térben elhelyezni, stb.

Szénrajzok, pasztellek, akvarellek, színkeverés. A fények, árnyékok játéka, azok kihangsúlyozása *mekkora feladat!* Az eszközök, a festékek sokfélesége, tusrajztól, a montázon át, a kollázsig, az akvarelltől az olajfestésig, évekig tartó gyakorlást jelent! Persze, hogy ez nem menne megfelelő irányító nélkül, aki ráadásul türelmes, elnéző de ugyanakkor bíráló is tud lenni. Tanárunk nem titkolta egy

pillanatra sem tudását, bevezetett a titkokba is, tapasztalatait egyre jobban és jobban belénk-oltotta, a „szakmával” komoly mértékben meg kellett keményen ismerkednünk. Témaválasztásunk egyre jobban kiteljesedett, már nem elégedtünk meg az órán gyakoroltakkal, egyre többet és többet rajzoltunk, festettünk otthon is, bírálatra behoztuk a munkákat, a mai napig is ezt tesszük, kikérjük mesterünk véleményét, tanácsát, és ő fáradhatatlanul ontja felénk tudását, észrevételeit. Sokszínű katalógust lehetne munkáinkról összeállítani: a csendeletről, a portrékészítésen át, a tűzzománcokon keresztül, a bonyolult és egyszerű realista, valamint az elvont témájú képekig.

Ez a változatosság tartja egybe ezt a „festő kört” amit én lazán: „csúfnév”-nek tartok, mert számos országos díjazás, önálló kiállítás bizonyította, hogy ezen a fokon már réges-régen túljutottunk.

A többéves gyakorlati munkát rengeteg elméleti munka is segítette. Az évek alatt több alkotó távozott, újak jöttek, újból és újból elhangzanak Buna Konstantin művészettörténeti előadásai, - az ismétlés a tudás anyja – de mindig van új ismeretanyag. Az előadásokat évek óta kíséri a szemléltető anyag, rendszeresen eljártunk kiállításokra is, hogy állandóan napra-készen ismerjük meg a művészet eseményeit. Ezeket az órákon megtárgyaljuk, vitatkozunk, új kiállításokra felhívjuk egymás figyelmét, ez a kis közösség eggyé kovácsolódott az évek során. Azok a barátaink, akik közben kimaradtak, eljönnek kiállításainkra, velünk vannak a nyári táborokban, rendszeresen tudunk egymásról, örülünk egymás munkájának, sikereinek. A táboron keresztül szinte az egész ország kisművészeivel tartjuk a kapcsolatot, vidékre járunk, pl. a Berényi Műhely kiállításaira, megnézzük, mit alkottak az ottlévő kollégáink.

Rosta Erzsike: Zsámbék romtemplom (részlet)

Meg kell említenem a Rózsa Művelődési Ház művészeti vezetőjével, Okányi Kiss Ferencsel való együttműködésünket, aki számos esetben lehetőséget adott arra, hogy kezdő alkotóink a Rózsa kiállítótermeiben bemutatkozhassanak, bontogassák szárnyaikat. Tagjaink közül többen részt vesznek az ottani művészeti előadásokon, látó utakon, különféle kiállításokon, stb.

A Kondor Béla Községi Ház vezetősége, igazgatója és munkatársai segítenek bennünket a helyiségek biztosítása mellett, kiállítások létrehozásában, a tűzzománc műhely fenntartásában. A Ház megbízásából Török Ibolya szobrász-, és tűzzománc művész segítségével a tagok egy része megismerkedik a zománcozott ékszerek készítésének tudományával is. Anyagi támogatást kaptunk az erdélyi körutazásunkhoz.

Remélem munkáinkon keresztül bizonyítani tudjuk, hogy fáradozásaik nem voltak hiábavalóak, és kérjük Buna Konstantin festőművész tanárt, hogy még sok-sok éven át kísérje figyelemmel, szeretettel ennek a csapatnak tanulását és előmenetelét, és tartsa, kovácsolja továbbra is eggyé kis közösségünket.

Budapest, 2003. augusztus hó.

Rosta Erzsike

* * *

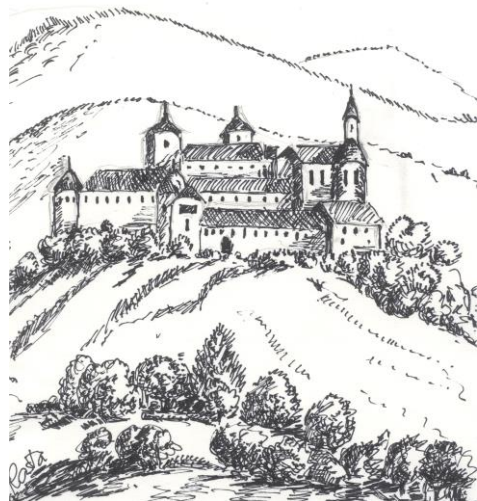
A jelenlegi és a volt képzőművészeti tagok nevében ezúton is köszönjük jó tanárunk segítségét, jó tanácsát, bírálatát és mélységes emberségét.

*

Buna Konstantin festőművész-tanárt az elmúlt 15 évben két alkalommal tüntették ki. 1992-ben Szakszervezeti, MŰVÉSZETI-KULTURÁLIS DÍJ-ban részesült, 1998-ban a XVIII. ker. Önkormányzat „Művelődésért Díj”-át vehette át.

RÉSZLETEK AZ ELMÚLT ÉVEK ESEMÉNYEIBŐL avagy a festő-lét élményei

Kraszna-Horka büszke vára.

Rosta Erzs: Kraszna-Horka vára

Aki második nyarát tölti Gömörszőlősen, az már itthon van. Nem is lehet másképpen, hiszen az istenáldotta gömörszőlősi emberek olyan kedvesek, és a táj oly gyönyörű. Mikor megcsöndesedett szívünkben a hazaérkezés és viszontlátás öröme, izgalma, immáron, mint otthonulók engedélyeztünk magunknak egy kis kiruccanást Rozsnyóra. Közeledvén Rozsnyóhoz észrevettük a hegytetőn a távolban Kraszna-Horka büszke várát. Mi ketten Gara Gizikével a várhoz siettünk, de a buszt lekéstük. A rozsnyói bolhapiacon vásárolt nehéz satuval indultam fölfelé a hegyen. Gizike egész úton azon csodálkozott, hogyan tudok olyan gyorsan fölfelé haladni a nehéz súllyal.

Nagyszerű élmény volt látni közelről a várát, ha csak kívülről is. Megérintett bennünket a régi korok atmoszférája, és elámultunk a táj szépségén. Az égbolt tiszta volt, a levegő csupa ragyogás, a horizont óriásira tágult.

A hegymászás sem volt utolsó élmény, a kellemes fenyveserdei illatokról nem is beszélve.

Én szóáradatokkal lelkesedtem mindenért, Gizike a fényképezőgéppel. Mindent lefényképezett, azt is, amit nem volt szabad. Ez persze időbe telt, és az nekünk nem volt. Végre elindultunk visszafelé. Pipiskedve lépkedtem a többszázados, simára koptatott márványburkolaton, és amikor fellelegezve fordultam hátra, kétségbeesve láttam, hogy Gizike az első lépés után megtorpant, és hipnotizáltan bámulja a táj valamely szegletét, majd csomagja fölé hajolva kotorászik a fényképezőgépe után... „Gizike! Könnyörgök, menjünk, mert lekéssük a buszt!” – esdekelttem, de hiába. Gizike csak fényképezett, csak fényképezett. Eltette, elővette és fényképezett... Így hát túlságosan késő lett a szolid polgári-visszavonuláshoz. Futnunk kellett a buszhoz, de semmi esélyünk nem volt arra, hogy elérjük. Futottunk a meredek hegyoldalon lefelé. A satu erőteljesen himbálózással húzott lefelé, de Gizikével nem tudtam lépést tartani. Őt a lelkifurdalás hajszolta. Jobbnak láttam levenni a papucsot, mely magától is lekíváncozott, és mezítláb eredtem Gizike nyomában. Érdemes volt. Az utolsó felszálló akkor lépett fel a busz alsó lépcsőjére, amikor odaértünk. Viszontlátásra Kraszna-Horka! Szervusz Gömörszőlős, újra itthon vagyunk.

(1992 nyara) Magyar Piroska

Erdélyben jártunk

Rosta Erzs: Jézus szíve kápolna, Boldogfalván

Útinapló-részlet.

Kis csapatunk 1992. május 27-én indult az erdélyi, pontosabban a szovátai képzőművészeti alkotótáborba, a Havanna Községi Ház segítségével nyert közművelődési pályázat anyagi hozzájárulásával. A határ átlépése után nemsokára a nagyváradi Szent László Bazilika látványában gyönyörködhattunk, majd egy pillantást vetettünk a vadregényes Sebes-kőrösre. Majd átkeltünk a Királyhágón és innentől kezdve szinte mindenütt láthattuk az utcai árusok népművészek remekeit.

Bánfihunyad után a kincses Kolozsvár nyüzsgő forgataga, és csodálatos műemlékei köszöntöttek. Torda és Ludas városokon keresztül folytattuk utunkat. Mire Marosvásárhelyre érteztünk, már zuhogott az égi áldás.

Egy hirtelen emelkedő után a szép és hatalmas város panorámájában gyönyörködhattunk. A hegyek és dombok között erdélyi kis házak, csipkés templomok, székelykapuk köszöntöttek mindenfelől bennünket. Szováta városon áthaladva, este 7 óra után érteztünk meg Szovátafürdőre. Az eső változatlanul esett és minket senki nem várt a buszmegállóban. Vártunk... vártunk... vártunk..., mi mást tehattünk volna. Jó húsz perc múlva végre előkerültek vendéglátóink Szász Laci bácsi és Simonffy Joli szintén festőművészek. Egy szép üdülőben levő szálláshelyünkre érve Jolika unokája várt bennünket erdélyi népviseletben, és egy-egy szál geredviolával kedveskedett nekünk. A fogadtatás a 10 fokos hideg ellenére is meleg hangulatú volt. Az étkezde és a szállás között 174 lépcsőfok volt, így nagyon sportosan éltünk, ha a háromszori étkezési lehetőséget ki akartuk használni.

Hol esik, hol süt a nap, de azért ismerkedünk a tájjal és rajzolgatunk, festünk. Egymásután készülnek az akvarellek, grafikák. Egyik este Jolikánál megnézzük a házi tárlatot, a sok szép erdélyi tájképet. Jólesik a kedves, meleg fogadtatás, a forró „burján” tea, a befűtött cserépkályha és a sok sütemény, meg a baráti beszélgetés.

Vasárnap végre jó idő volt, rajzoltunk, festettünk. Délután vendégek érkeztek Boldogfalváról két gyerekkel. Házi kenyeret és mellé szalonnát hoztak újhagymával, retekkel. Felséges volt. Bárha mindenhol ilyen szíves vendéglátók volnának az emberek!

A hatodik napon kirándulni mentünk. A csukott mikrobusznak csak elől és hátul volt egy pici ablaka. Rozoga karosszériáján tódult be a benzingőz. Nem baj, hogy semmit sem látunk, fő, hogy megyünk. Az út zúzott kő és hepe-hupa. Szinte hihetetlen, hogy csak egyszer volt defektünk. Megnéztük Korondot, a népművészeti remekműveket és székelykapuk sokaságát. Zetelakán megcsodáljuk a régi vízimalmot, a fűrészgépeket és a dolgozók, szorgos embereket. Farkaslakán meghatottan állunk a jeles erdélyi író, a feledhetetlen Ábel „szülőjének” síremléke előtt és elgondolkodunk, hogy tényleg mivégre vagyunk a világon. Ő megtalálta rá a választ, talán majd mi is. Székelyudvarhely a legszebb város, melyet eddig láttunk. Megnéztük a barátok templomát, dombra épült katolikus templomot, és megcsodáltuk a szépen karbantartott műemlékeket. Szívünk örült, mert sok a magyar felirat. Sikasszón keresztül érkezünk meg a Gyergyói fennsíkra, majd Gyergyószentmiklóson át a 2000 méter magas, vöröses Oltárkőhöz. Nem győztünk betelni a látványával. A Gyilkos-tónál mindenki rajzol, vázlatot készít. Indulás hazafelé. És most jött a durrdefekt! A gépkocsivezető megállítja az első közeledő járművet. Románok. Azonnal hoznak egy emelőt, segítenek kereket cserélni, közösen gyorsabban megy a munka. Félóra múlva mosolygunk, köszönjük és megyünk tovább. Szép napunk volt. És jött a feledhetetlen búcsúest. Fájó szívvel sóhajtozunk, bár maradhatnánk még, hiszen annyi, de annyi a látni, rajzolni, festeni való. Csak a tányérunkról lelógó óriás pisztráng vigasztal meg némileg. Csomagolunk. A szívünk tele van hálával és szép emlékekkel.

Köszönjük mindenkinek, aki segítséget nyújtott az utazás létrehozatalához és lebonyolításához.

Rosta Erzsébet

Szép nyári emlékek képekben.

(kiállítás a Kondor Béla Közösségi Házban 1992. december)

Lizák Pálma: Gömörszőlős

Meleg sárga szénakazlak, napban izzó piros háztetők, vidám székelykapuk, dombok közt megbúvó maréknyi falu, fehéren villanó templomtornyok és bólogató falombok integetnek a látogató felé, aki napjainkban a Kondor Béla Közösségi Ház emeleti galériájában megtekintí a helyi Képzőművész Kör tagjainak Nyári emlékek c. kiállítását. A csapat, - mely Buna Konstantin festőművész vezetésével öt éve működik a közösségi házban - a nyáron Erdélyben és a gömörszőlősi Vasas Képzőművészek Alkotótáborában gyűjtötte élményeit.

A képeken meleg színekben pompázik a nyár, felüdülést, megnyugvást jelentve a nézelődőknek. Jó érzés elmerengeni a szép tájakon és eltűnődni az emberi alkotóvágy és önkifejezési szándék eme megnyilvánulásain. Az elgondolkodás azért is indokolt, mert a kör tagjai felnőtt, dolgozó emberek, akik a napi munka és családi elfoglaltság mellett szakítanak időt, hogy szebbé, tartalmasabbá tegyék életüket és egy-egy kiállítás alkalmával örömet, kellemes élményt nyújtsanak környezetüknek. A mondanivaló egyelőre annyi, hogy rohanó életünkben is vegyük észre a szépet, a jót, ami körülvesz az élmények transzformálásnak útját, az egyéni stílusok és megjelenési formák kialakítását.

A kiállítást megnyitó Várhalmi László (a XVIII. ker. ÖKKSB elnöke) meleg szavakkal köszöntötte a kör tagjait és tanárukat, személy szerint méltatta a kiállítókat és a műveiket. A megnyitót követő fehér asztal melletti baráti találkozón a vendégsereg és a kör tagok legnagyobb örömére kedvező választ ígért az önkormányzati támogatás elnyerésére beadott pályázatunkra.

A jó hangulatú megnyitón szeretettel köszöntöttük Keresztes Jánost a Vasas Szakszervezet kulturális vezetőjét, akit a kör tagjai az alkotótáborokból jól ismernek. Reméljük neki is kellemes perceket, szereztek a nyári emlékek. A megnyitó keretében Holló Hajnalka felolvasta az "Ajánlás barátainak és magamnak" című verset.

A rendezvényt a közösségi ház vezetője Kiss Marianna készítette elő, s szíves vendéglátóként fogadta a kiállítókat és érdeklődőket egyaránt. A magunk között zsíroskenyér-partinak nevezett összejövetel ismét bizonyította, hogy néha mily kevés is elég ahhoz, hogy a szépre fogékony és mások munkáját megbecsülni tudó emberek csoportja jól érezze magát, kellemes élményekkel és gazdagodó emberi kapcsolatokkal töltődjön föl.

Az önkormányzati támogatással szeretnénk az alkotásokat a kerület több intézményében is bemutatni és ezzel talán másoknak is kellemes élményt nyújtani.

Budapest, 1992. december 30.

Lizák Pálma

Az első benyomások

Ózdról busszal mentünk Farkaslyukra. A régi és új színes, emeletes házakat, hangulatos utcákat, fákat hegyek ölelik körül. Egyelőre idegennek érzem magam, egészen addig, amíg néhány nappal később kezdem megismerni a farkaslyuki embereket. Azokat az embereket, akik mindent megtesznek, hogy városukat megmentse, szépítsék, akik minden gondjuk-bajuk ellenére kedvesek, vendégszeretők, és őszintén örülnek érdeklődésünknek.. Büszkén mutogatják szépségeiket, és jószívvel kínálják kertjük gyümölcseit. Örülök, hogy megismerhettem Öket.

1993. 07. 30.

Szöllősi Ildikó

Farkaslyuki templom, Szabó Ibolya festménye

Hurrá nyaralok!

Kicsit szorongva, izgalommal érkeztem a táborba. Az első három nap ismerkedéssel, sétával, téma gyűjtéssel telt, mivel eddig még nem jártam Győrben. – Most már festeni is kellene valamit, de mit? – Annyi csodaszép épület, templom, Duna, Rába, a belvárosi keskeny utcák ódon műemlék házai, korukat meghazudtolva, vidáman hívogatnak bennünket. Hát ez gyönyörű. – De mégis, mit fessek? – Megint eltelt egy nap. – Hol vagy műzsám? – Na, valaki mintha közeledne!! Végre itt van. Elkészül az első mű.

Este, vacsora után az alkotások bemutatása és bírálata következik. Nagy izgalommal viszem a festményemet. – Jaj, de elkéstél Sára! Tegnap erről a csonka toronyról már legalább nyolc képet mutattak be! – Aaztta...! Újabb rohanás, új téma keresése indul és jöhet egy újabb műzsa!

1995. 07. 16. Hajdúné Cs. Sára

Levél az otthonmaradottakhoz.

Vasárnap van, szívemben ünnepi csönd, hallgatom a lágy szellő zsongását a mosoni Duna partján. A fák sötétzöld árnyékot vetnek a folyóra. A Duna mélyzöld vizébe beletolakszik a szőke Rába, lágyan elvegyül a két folyó, hogy békésen – most már egygyé olvadva hömpölyögjenek a nagy Dunához. A találkozást lustán szemléli 15-20 hattyú, behúzódva a lombok árnyékába. A nedves parton récék hűsölnek. Megetetem a hattyúkat, pár falat a vadkacsáknak is jut. A csendben rám törnek gondolataim és a hídon állva, élém sorakoznak azok a barátaim, akikkel évek óta együtt rajzolunk és festünk. Most Győrben jöttünk össze, hogy az ország nyugati felével ismerkedjünk. A természet gyönyörű, a város, a forró nyár ihletet ad alkotókedvünknek.

Gyerekek! Ildikó, Irénke, Pálma, Gizike! Kár, hogy nem vagytok közöttünk. Hiányzik vidám kacajotok, humorotok, egész lényetek. Ez a tábor a barátság szigete, egygyé olvaszt bennünket a közös érdeklődés és akarat. A művészet tisztelete és szeretete

összetart bennünket és felülkerekedik az apróbb sérelmeken.

A sok évszázados műemlék-város csodálatos látványa próbára teszi rajzkészségünket, meggyötör, míg alkotunk. De hatalmas öröm, ha sikerül egy parányit megörökíteni abból, amit látunk. Hívunk benneteket, találkozzunk jövőre és segítsetek, alkossunk együtt! Úgy szebb és jobb!

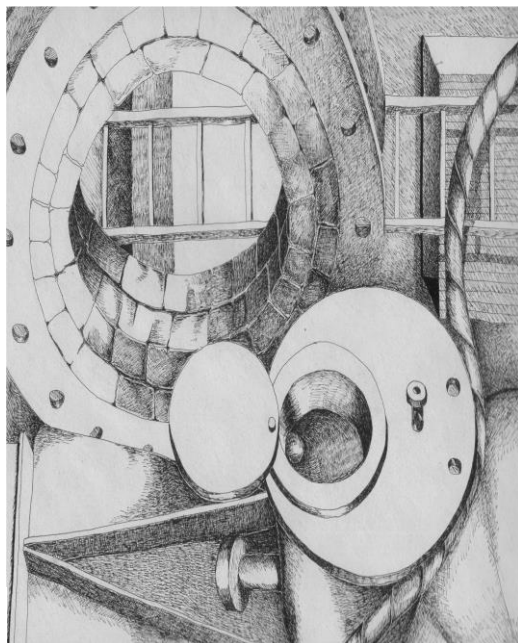
1995. július 17 Rosta Erzsébet

Életérzés

Fantasztikus élményben volt részünk, amikor Konok Tamás festőművész, a XX. század első felének művészetéről, az izmusok koráról előadást tartott nekünk. Nagyhatású előadását igen sok érdekes diakkal színesítette. Bemutatta a képzőművészet forradalmi megújulását (impresszionizmus) követő irányzatok főbb képviselőit és ezek alkotásait. Olyan empátiával és megértő rokonszenvvel beszélt a legszélsőségebb művészi megnyilvánulásokról is, hogy elhittük ezek létjogosultságát, művésziességét is, de nem tudtuk, miért lettek olyan nagyon sikeresek. És ekkor, az előadás vége felé jött a mindent megmagyarázó, bűvös szó, az **életérzés**. Az általa bemutatott sikeres, esetenként sztárrá lett művészek többnyire jól ki tudták fejezni az adott kor, korszak életérzését, ezért tudta oly nagy sikerrel befogadni műveiket a látványra érzékeny közönség. Van még mit tanulni!

Lizák Pálma

Gépelemek (Ózd) Mayer Irén grafikája

„Let make things better”

Avagy recept arra, hogyan fessünk szép báránnyelűt eget.

Az úgy volt, hogy megfestettem az angyalt Babilon felett. Babilon jó vad lett és kusza, ami nem volt ellenemre, az ég báránnyelű, világoskék, - szóval a bárgyú tavaszi egecske már semmiképpen sem tetszett. Ez stílustörés, - mondtam nagyképűen. Sebaj, veszünk egy kis kobaltnéket és mindjárt elég vad

Esőember B Kakas Gizella zománca

lesz az ég is. Vad lett. Még nem fakadtam sírva. Eszembe jutott, hogy tanultam néhány jó receptet a szép kék égre.

Új remény költözött belém. Párizsi kék és umbra, na meg egy kis fehér – és ez lesz az igazi. Vagy Eszterházy Péterrel szólva: ”Ez még fogni kap egy vajsín árnyalatot és akkor jó lesz.” Nem lett jó! A Rosta Erzsi által javasolt kék biztosan nagyon szép fehér alapon, azonban a kobaltnékre mázolván, a szín leírhatatlan lett. Ültem csendesén, háborogni kezdett a gyomrom, néhány mély lélegzetet kellettennem. Ekkor fakadtam sírva. Könnyeimtől nem látván ölemben borítottam a festőszert. Romokba hevertem. Elővettem egy nagy rongyot, lakkbentint és lemostam az egész eget. Összeöntöttem a kikevert maradék festékeimet. Hajnalban az összeöntött trutyit kíváncsiságból megnéztem. Heuréka! Ez volt az igazi szín! Ezt a fél liter kék-ég-festéket még ma is árurom.

B. Kakas Gizella

Egy mazsola a táborban.

Tavaszi közeledtével festőtársaim és barátaim egyre gyakrabban beszélgettek az elmúlt évek alkotótáborairól. Ecsetelték annak hasznosságát, a kellemes környezetet, a jó társaságot. Nos az elhintett magok csírázni kezdtek, s hősünk, anélkül, hogy tudná pontosan mire vállalkozik, elküldte jelentkezési lapját. A tavaszi foglalkozásokon annyi ideje még maradt, hogy egy szép, színes pasztell csendélettel „megalapozza” alkotó tevékenységét a táborban. A megékezés napján derült ki Mazsola számára, hogy a résztvevők túlnyomó többsége legalább 5-35 éve rendszeresen és sikeresen használja azt a bizonyos szerszámot, mely szörccsomóval kezdődik, s hosszú fanyélben végződik. Újoncunk „zabszemes állapota” egyre erősödött. Mit kezdhet ő ennyi gyakorlott résztvevő között. Másnap reggel meg is kérdezte a mestert, Buna Konstantin tanár urat: - „Kérlek légy szíves megmondani, most mit csináljak?” - Csatlakozz, Gyula bácsihoz! – volt a felelet.

Mazsola felkereste Gyula bácsit. – Megengeded-e, hogy csatlakozzak hozzátok? – Gyere csak Pistukám. Az első célpont a kis Duna volt, a vízen ringó lakóhajóval, majd egy régi kis utca szép házakkal. Egész nap együtt rajzoltunk Gyula bácsival és estére elkészült egy valóság-hű pasztell kép. Laci barátom azonban az élethűséghez hiányolta, az arra járó négy lábúak végtermékének megjelenítését, melyet azonnal pótoltam. Váratlanul megjelentek a vendég fotósok, hogy az alkotásokat megörökítsék, és Mazsolának nem maradt ideje az „utcatakarítást” elvégezni. Vége-hossza nem volt a magyarázkodásnak, hogy az a valami mit keres a kép arany metszési pontjában. A fénykép még ma is őrzi nevezett kutyák egészséges bélműködésének bizonyítékát.

Lantos István

Kitérő

1993-ban úgy hozta a sors, hogy átmenetileg befogadott bennünket a Vörösmarty Művelődési Ház és annak igazgatója Molnár Zoltán lehetővé tette számunkra, hogy a ház úgynevezett tükrő termében kiállításokat rendezzünk. Néhány évig itt is tartottunk foglalkozásokat és ma is hálásak vagyunk a lehetőségért, a műterem használatáért. Torony Műhely címmel egyesületet is alapítottunk ebben az időben, melynek Pálfi Ágnes volt a mindenese, köszönet lelkes és fáradtságos munkájáért. A művelődési háznak később idegen tulajdonosa lett, ma már csak emlékként őrizzük az ott töltött kedves éveket. (p)

Harangok emberközelben

Hosszú életük után megbékélten lejöttek közénk, és sorban állnak kicsik és nagyok. Vajon hányszor zúgtak ünnepet, gyászt és diadalt, vagy félreverték hány tüzet, veszélyt jeleztek. A kicsi a lélek rezdülést jelezte, míg a nagyobbak a számtalan férfi és nő egybekelését zengte, majd elmúláskor életük végét csendítette. Sokszor zengték Isten hívó szavát. És társaik közül sok végezte ágyúként. Most a maradékuk, kissé megtörve, hiányosan, némán sorakozik és az ember úgy érzi indulnának Rómába.

Dankházi János

MAGUNKRÓL néhány szóval

Gömörzölős Mayer Irén akvarellje

Mayer Irén festő-grafikus

1948. május 5.-én születtem Pestszentlőrincen, ahol ma is élek. Műszaki rajzok és grafikák tervezésével és kivitelezésével keresem a kenyerem. A festéssel 1989-óta, Buna Konstantin festőművész irányításával foglalkozom, a Kondor Béla Műv. Ház képzőművész körében, valamint a Vasas Művészek alkotótelepein. Tagja vagyok: A XVIII. Kerületi Művészegyesületnek és az Országos Képző- és Iparművészeti Társaságnak. Számos közös kiállításon szerepeltem. Képeim megtalálhatóak Svédország, Németország és

Magyarország jó néhány otthonában. Önálló kiállításaim: 1994-ben a Kondor Béla Műv. Házban. 1997-ben, a Pestszentlőrinci

Főkönyvtárban volt. Díjak: 1992. XVIII. Kerületi Önkormányzat, 1994. Pro Cultura Országos, 1994. Vasas Országos, 1995. SZKIOSZ Budapest, 1996. Pro Cultura Országos, 1997. Szövetkezetek Országos kiállításain. A festészetben teljesen ki tudom fejezni egyéniségemet, érzéseimet. Mindezt köszönöm annak a hirdetésnek, amelyet 1989-ben olvastam az akkori Havanna Községi Ház ablakában.

Hajdúné Cs. Sára

Gyermekkori álmom vált valóra, amikor 1988 őszén jelentkeztem a Buna Konstantin által vezetett szakkörbe. Az eltelt 15 év felejthetetlen emlékekkel gazdagított. Köszönet érte Tanár úrnak a tartalmas, türelmes oktatásért, kiállításaink sok-sok fáradtsággal járó rendezéséért. Köszönet mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ezekre az évekre csak a legnagyobb szeretettel gondoljak vissza. Mély baráti kapcsolatok kialakulását is köszönhetem a körnek. A közös kiállításokon rendszeresen részt vettem. 1997-ben a Pro Cultura Alapítvány, majd az ÁFEOSZ Országos Elnöksége részesített elismerésben egy-egy képemért.

Művészetek háza, Pestszentlőrinc Hajdúné Cs. Sára

1998-ban alkotótábori díjazásban részesültem, így Szálkán tölthettem egy feledhetetlen szép hetet. 1999-ben a Napfényes utca című képem részesült díjazásban. Egy munkámmal szerepeltem a XVI. Országos Amatőr Képző-, és Iparművészeti Kiállításon a Kongresszusi Központban. Munkahelyem által készített 2000. évi színes falinaptárban három képpemmel szerepeltem. Kívánom mindenkinek, hogy találjon ilyen szép, megnyugtató kikapcsolódást jelentő elfoglaltságot magának.

Rosta Erzsi

1988-ban léptem be a szakkörbe. Minden csoportos kiállításon részt vettem. Önálló kiállításom volt 1993-ban és 1995-ben a Rózsa Művelődési Házban, 1994-ben a Kondor Béla Közösségi Házban, 1998-ban a Vasas Művészegyüttes Galériájában és a Zebegényi Városi Könyvtárban. 2000-ben és 2002-ben a Hélya Thermál Hotelben, 2003-ban a Monori Művész Kávéházban. Munkáimat öt alkalommal díjazták. 1992-ben a XVIII. kerületi Önkormányzat, 1994-ben a Pro Cultura Alapítvány, 1995-ben és 2001-ben az ÁFEOSZ Országos Elnöksége díjazta munkámat. 1998-ban a Cserépfalun rendezett országos tárlat részesített különdíjban.

Lantos István

1997-től vagyok tagja a Képzőművész körnek. Azóta tizennégy csoportos kiállításon vettem részt. Négy egyéni kiállításom is volt. Képeimmel 1999-ben és 2002-ben díjat nyertem az ÁFEOSZ Országos pályázatán. 1999-től tagja vagyok a Szőnyi István képzőművészeti körnek is.

Baloldalon Lantos István Téli táj c. olajfestménye látható

Nagy Zsolt

Pár mondatban megfogalmazni? - A csoport, a szakkör hatását rám? – Egyszóval: húzó, előremozdító. Míg van valaki, aki mutat egy képet, egy zománcot, egy létrehozott műtárgyat, ami bennem gondolatot ébreszt és ezt a gondolatot megfestem saját stílusomban. Szerintem a legfontosabb dolog, ami a mi felelősségünket illeti az a gondolatközlés. Lehet valami nagyon szép, de gondolat nélküli, üres, és lehet valami olyan, amit nem lehet „klasszikus szép” fogalmával körülírni, megfogalmazni és kifejezni, de gondolatilag tömör, sűrű. Picasso Guernica-ja nem szép festmény, de fantasztikus műalkotás! Szeretnék világos, mindenki számára érthető gondolatokat festeni! E szándékom megvalósítását Konstantin nagy megértéssel, hozzáértéssel, baráti szeretettel szabályozza. Köszönet neki, érte!

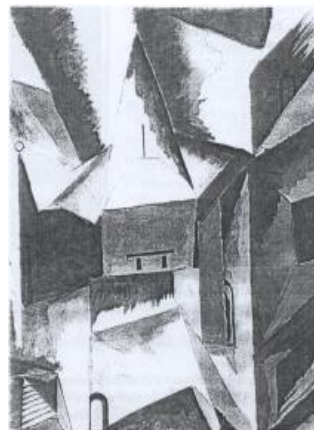
Pannai Margit

Somogyudvarhelyen születtem. Kiskoromtól szerettem rajzolni, festegetni, de az élet forgatókönyve nem tette lehetővé, hogy képezsem magam. Felnőttként, 1993-ban Gál Dezső festőművész tanár csoportjában kezdtem el rajzolni. 1994-ben ismerkedtem meg Fresch Ottó falfaragóval, aki megtanított a fával bánni. 1998-ban lettem tagja Buna Konstantin festőművész Képzőművész körének, ahol egy nagyon kedves közösségbe kerültem és tanulgathattam a zománcozást, majd később a festést. A csoportos kiállításokon 1993-tól rendszeresen részt veszek.

Sárospatak, Rákóczi vár, Pannai Margit tusrajza

Ramsay Gabriella

Budapesten születtem 1941-ben. Foglalkozásom kertész. Mindig szerettem volna jártasságot szerezni rajzolásban. Sorsom, szerencsém úgy hozta, hogy négy éve alkothatok Buna Konstantin tanár úr értő oktatása mellett. 1993-ban az ÁFEOSZ Országos Kiállításán két képemet díjazásban részesítették.

Ramsay Gabriella pasztellképe

Tankóné Borsos Dóra

Tanulmányaimat a Vasutas Képzőművészeti körben kezdte. 1973-ban elvégeztem az Iparművészeti Főiskolát, textiltervező szakon, szövött anyag tervezőként. Tagja lettem a Képzőművészeti Alapnak. Különböző textilgyárakban dolgoztam, mint tervező. A gyári textiltervezés szépségét, nehézségét közről ismerem. Szabadidőmben is sokat foglalkoztam tervezéssel, szövéssel, gobelinkészítéssel, kézi festéssel. 1997-től vagyok tagja a szakkörnek, és főleg a tűzzománc érdekel. Egyéni kiállításaim: 1982. Hazafias Népfőnt, 1983. Építők Műszaki klubja és a Szobi Börzsöny Múzeum, 1984. Hajdúdorog, Hajdúnánás, és a Pincetárlat, Budapest, 1985. Szeged, 1998. Margitszigeti Európa Ház és a VOLÁN Elektronika, 1999 Szobi Börzsöny Múzeum, 2000. Kondor Béla Községi Ház és Budapesti Iparkamara, 2001. Szántód és Oroszlány, Galéria., 2002. Amerika Klub, és a Csurgói Városi Múzeum, 2003 Rózsa Művelődési Ház. Munkáimat két alaklommal ismerték el díjjal: 2000-ben Vasas Képzőművészek országos kiállítása, 2001-ben ÁFEOSZ.

Kozma Szilvia

Kőfaragó vagyok. A rajzzal korábban nem közelebbi kerültem kapcsolatba, mígnem egy horvátországi nyaraláson megláttam egy nagyon egyszerű, de csodálatos, három aranyhalat ábrázoló képet. Ekkor érlelődött meg bennem, hogy megtanulok rajzolni, festeni. A Városkép című újságban találtam rá a Kondor Béla Községi Ház festőkörének hirdetésére.

A bodrogi híd, Kozma Szilvia olajképe

Kepesné Deák Margit

Találkozásom a festőkörrel: A Városkép című újságban olvastam a festőkörrel, mely a Kondor Béla Községi Házban működik. Boldog izgalommal készültem a találkozásra és nem csalódtam, amire vágytam, bekövetkezett. Megtanultam olajjal festeni, mert akvarellal és grafikával már korábban is foglalkoztam. Sok segítőkész, kedves emberrel ismerkedtem meg, akiknek közös hobbijuk a rajzolás, a festés pasztellel, akvarellal vagy olajjal. Buna Konstantin tanár úr bölcsen tanít bennünket, kritikájával segít mindenkit a saját képességei kibontakoztatásában. Az idén voltam először festőtáborban, ahol nem volt más dolgunk, csak festeni, alkotni. Ez nagyon jó dolog volt. Aki úgy érzi, hogy itt a helye, jöjjön közénk, szeretettel várjuk

Kepesné Deák Margit szénrajza

Kucsikné Varsányi Anikó

Kicsi korom óta szeretek rajzolni. A gimnáziumban is rajz fakultációra jártam, szabadidőmet is próbálom erre fordítani. Jelenleg főállású anyaként három gyermek mellett otthon vagyok, így a lukas óráimban (ami „rengeteg”) előkapom a festőállványt.

A képen a Mályva c. pasztellképe látható

B. Kakas Gizella

Négy éve tartozom a festőkörhöz. Első önálló kiállításom a Vasas Művészegyüttes Székházában volt 1998-ban. 1999-ben, 2002-ben, 2003-ban az ELTE Bölcsészettudományi Tanszékén mutattam be munkáimat.

Veres Mari

Bankban dolgoztam. Nyugdíjazásom után partra vetett halnak éreztem magam egészen addig, amíg a Kondor Béla Közösségi Házban a festőkör tagja nem lehettem. Szeretettel fogadtak. Ha sikerül megszerezni a hozzávaló mesterségbeli tudást, arra szeretném használni, hogy láthatóvá tegyem a láthatatlant.

A képen Veres Mari: Pincesor c. pasztellképe

Lizák Pálma

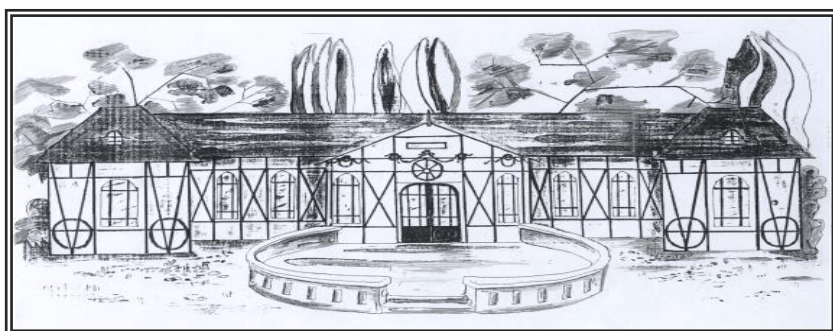

A konstruktivizmus és a geometrikus festészet elemeit kombinálva próbálom meg ábrázolni az ember-alkotta tárgyi világot. A tárgyak, a célszerű eszközöket alkotó ember zsenialitását tükrözik, és hasznosságuk mellett igen szép formákat hordoznak. Én igyekszem e formákat színes köntösbe öltöztetni, hogy szépségük jobban érvényesülhessen. A magam módján így dicsérem a kutató, a feltaláló, a tervező, és a munkát végző embert.

Három önálló és legalább harminc csoportos kiállításon mutathattam be munkáimat.

Képeimet hat alkalommal díjazták különféle pályázatokon.

Lizák Pálma: Fedeles paraszt szekér

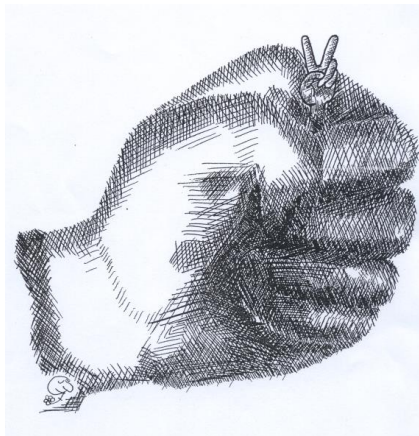
*Hajdúné Cs. Sára:
A pestszentlőrinci egykori Lövészegylet
székháza*

Csekő József (1937-2002)

Rajzolni, festeni 1958-ban kezdtem. 1960-62. között a Vasutas Képzőművészeti Iskolában, 1963-tól Fischer Ernő szabadiskolájában tanultam. Alapjában véve én moralista ember vagyok, ebben édesanyám volt a minta a számomra. Gyermekkorom óta utáltam az emberi gyarlóság összes hibáját, a tisztességtelenségét, ezt nem szavakban, hanem rajzban tudtam mások számára „szóvá” tenni... Ez volt az egyedüli járható út számomra, így próbáltam javítani, mások számára is láthatóvá tenni a hibákat. A második világháború és az

utána látott tapasztalt élet alakított, illetve édesanyám élete, átörökölt érzékenysége tanított meg arra, hogy minden problémára filozofikus humorral reagáljak. Arra tanítottak, ne számítsak rá, hogy mások majd felfigyelnek munkámra, ne tartsam magam, illetve munkámat feltűnőnek. Miközben műszaki rajzolóként dolgoztam, magam és kollegáim szórakoztatására karikatúrákat rajzoltam. Munkahelyemen felfigyeltek karikatúráimra és az Elektromos Híradó állandó munkatársának kértek fel. E havi lapban 6 évig rajzoltam. Nagyobb szünet után 1980-tól kezdtem újra publikálni a Fővárosi Közmű hetilapnál, a Pestmegyei Hírlap Napilapnál és a MEDOSZ havonta megjelenő újságjánál. 1997-től a Kondor Béla Községi Ház felnőtt festő és tűzzománc társaság tagjaként vettem részt a kör kiállításain. Karikatúráimat négy egyéni kiállításon mutattam be.

Táboriné Ugray Klára

Huszonhét éve élek a XVIII. kerületben. Életem legjobb döntése volt, amikor lemenetem a Kondor Béla Községi Házba és jelentkeztem a festőkörbe. Ennek már jó hat éve. Az életem megváltozott, sokkal szebb és gazdagabb lett. Mindig vágytam arra, hogy rajzolja, fessek. Buna Konstantin tanár úr vezetésével, irányításával tanulatok festeni. Talán nem is eredménytelenül. Négy önálló kiállításom volt eddig. Amikor festek, minden rosszat elfelejték, szinte a világ is megszűnik körülöttem.

Táboriné Ugray Klára: a Pestszentlőrinci Unitárius templom.

Reé Ágota: Az én szemszögemből

Azt mondják írnom kellene valamit. De mit? Nem vagyok a szavak embere, hiszen ezért festegetek. A szakkörben a mindennapos gondokat hátrahagyva teljes a kikapcsolódás. Jól érzem magam, még akkor is, ha látszólag semmi különös nem történik. Keressük a megörökítendő témát.

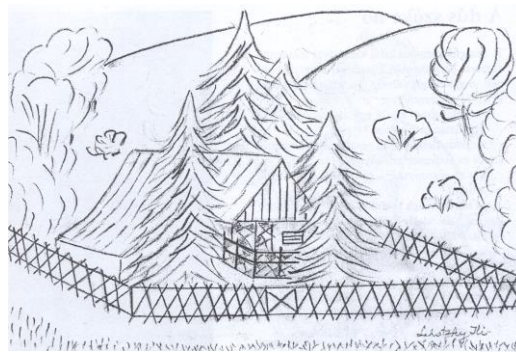

Ha megtaláltuk, néha órákig ülünk egymás mellett, és szótlanul dolgozunk, rajzolunk, festünk. Azt hiszem, boldogok vagyunk. Izgalmat csak a születendő kép okoz alkotás közben, és nagy az öröm, ha elkészül. Jó játék ez.

Reé Ágota :A Pestszentlőrinci evangélikus templom c. akvarell képe

Lehoczky Tiborné

Már régóta szerettem volna rajzolni, festeni, de az iskoláim elvégzése óta nem volt sem időm, sem alkalmam. 1997-ben sikerült bekapcsolódnom a festőkör munkájába. Nagyon sokat lehet tanulni, mások munkáját látva és a mások műveinek bírálatát hallgatva is. Első kiállításom 2003-ban volt a Vasas Művelődési Intézmények Szövetsége székházában. Munkáimat is 2003-ban díjazták első alkalommal az ÁFEOSZ-ban.

Lehoczky Tiborné: Mátrai táj c., rajza

Dankházi János

1986-ban kerültem a Havanna Közösségi Ház felnőtt rajz-festő körébe. Ettől kezdődtek számomra a csoportos kiállítások. Képeimmel 1988-ban a Vasas Országos Kiállításon és keszthelyi amatőr tárlaton, 1996-ban Ózdon, 2000-ben az ÁFEOSZ Országos tárlatán nyertem díjakat. Esetenként külön díjat. Első egyéni kiállításom 1994-ben volt, azóta további hat alkalommal. Legújabb képeim, 2003 augusztusában a XVIII. kerületben levő Zila Kávéház és Krisztina Cukrászdában láthatók.

Dankházi János: Maugli c. képe

Bartis Ilona

Budapesten élek, foglalkozásom külker-, és vámügyintéző. Hobbym a versírás, verseim egy svájci-magyar kiadó antológiáiban jelentek meg. A képzőművészet fiatal korom óta érdekelt, de komolyabban egy éve foglalkozom vele a Buna Konstantin által vezetett szakkörben.

Mi és a természet

Ó természet, te csalfa tünemény
Rabul ejtesz oly sok embert s nem
engeded, nincs remény

Mint láthatatlan béklyó
tartod bilincsbe megannyi művész
tekintetét

Téged ha megörökít a művészcset
kacéran átváltod szikrázó fényedet
Te vagy kit követni nem lehet
Mégis lenyűgöződ a művészlelkeket

Mi kis táborba verődve próbáljuk
Követni csalfa játékosodat,
vászonra festeni igazi arcodat,
megismertetni téged te pompás
természet, ki hegyed-völgyed
festi, ki a kék eged,
de be kell látnunk,
Téged megismerni nem,
csak csodálni lehet!

Sátoraljaújhely 2003. július
Bartis Ilona

Kovács Imre

Hosszú éveken keresztül rajzolgattam a környezetemet, munkahelyemet, a tájakat, ahol jártunk. A Rózsa Művelődési Ház egyik kiállításán ismerkedtem meg a Kondor Béla Községi Ház képzőművészeti körével, melynek hamarosan tagja lettem. A szakköri tanulmányaim alapján, önálló kiállításon is bemutathattam munkáimat, egy országos pályázaton díjat is nyertem.

Kovács Imre: Segesvári utca

Nimsz Kati

Nagykátán születtem és Tóalmáson nőttem fel. Mezőgazdasági iskolát végeztem és virágkötőként kezdtem el dolgozni. Időközben férjhez mentem és ma két fiú gyermek boldog anyukája vagyok. 1998-óta járok a festőkörbe, ahol igazán jól érzem magam.

Első önálló kiállításom 2003 májusában volt a Vasas Művészegyüttes Alapítványa kiállító termében. 2002-ben és 2003-ban a Szövetkezeti Képzőművészek Országos kiállításán díjazásban részesültem.

Ezúton is köszönöm minden alkotótársamnak a kedvességét, a segítségét. Külön köszönet Buna Konstantin tanár úrnak odaadó munkájáért.

A képzőművész kör volt és jelenlegi tagjai

Bartis Ilona	Kovács Imre	Pannai Margit
+ Csekő József	Kovács János	Pálfi Ágnes
Dankházi János	Kovács János	Ramsay Gabi
Erdős Mária	Kozma Szilvia	Reé Ágota
Fehérné Gádori Melinda	Kucsikné Varsányi Anikó	Rosta Erzszi
Fehér Györgyi	+ Lantos István	Siklósi István
Fiala Krisztina	Lehoczky Tiborné	Szabó Ibolya
Galambos Zsófia	Lizák Pálma	+ Szántó Mari
Gara Gizi	+ Magyar Piroska	Szöllősi Ildikó
Hajdúné Cs. Sára	Mayer Irén	Tankóné Borsos Dóra
Enyediné Izsák Judit	Molnár Györgyi	+ Ugray Klára
Juhász Vali	Nagy Zsolt	Veres Mari
+ B. Kakas Gizella	Nimsz Kati	Vincze Éva
Kepesné Deák Margit	Paksi Erzsébet	Rudas Judit

..*

Együtt a kezdő csapat
ülnek: Rosta Erzszi, Lizák Pálma
első álló sor : Hajdúné Cs. Sára, Kissné Sipos
Lídia, Kiss Marianna,
második álló sor: Buna Konstantin, Mayer Irén,
Siklósi István, Dankházi János,
Szabó Ibolya